

FOAIA POPORULUI

CEA MAI VECHIE FOAIE POPORALĂ ÎNFIINȚATĂ ÎN ANUL 1892

Apare în fiecare Duminecă, sub direcția unui comitet.
Înscris în Reg. Publ. la Trib. Sibiu srb Nr. 37 1943

Organ al Asociației pentru literatura română și cultura
poporului român „As'ra”

ADEVARAT A INVIAT!

Odată cu căldura și verdețea primăverii, cea mai mare sărbătoare din calendarul creștinătății vine să îmbăcească sufletul omului: în vest-nânt de lumină, pace, mărgăriere și încredere în ajutorul pe care Cerul milostivilor ni-l pune la îndemână o-i de căe o-i îl ceșmă cu eugei curat și întru frățiere de inimă.

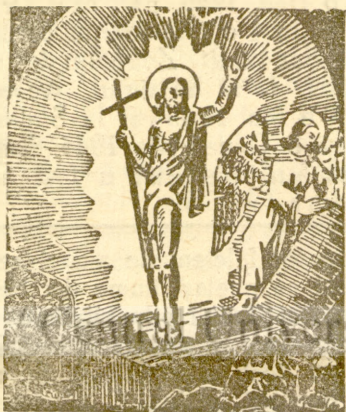
Învierea Domnului, pe care ne am învâdnicit a o ajunge încă odată, nu este n-îmai pomenirea biruinței pe care Fiul lui Dumnezeu întrupaț, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, a câștigat-o asupra morții și însuși temeiul — cel mai de frunte — al credinței ce o mărturisim de aproape două mii de ani. Sfântul Apostol Pavel, cu înțelepciunea lui cea înșulată de Dumnezeu, a spus doar lămurit că: „Dacă n'a învâdnat Hristos, zadarnică este atunci propovăduirea noastră (adică a sa), zadarnică este însă și credința voastră (adică a creștinilor)”. Când scria el unele ca acestea, era anul Domnului 57, adică după vreme pătrar de veac de când Domnul a învâdnat cu adevărat.

Nunat că în cetatea Corintului, care se află în Grecia, unii nu credeau că este cu putință învierea din morți. Asta, din pricină că erau înșuși filosofi, adică slujitori ai înțelepciunii lumii acesteia, nu se puteau ridica cu gândul atât de sus, și îi învâdnauși pe alții să tăgăduiască învierea lui Isus Hristos din mormânt, întâmplată a treia zi. Creștinii din cetatea Corintului, pe cari tocmai sfântul Apostol Pavel îi câștigase pentru ascultare și credinței celei adevărate, au început să se îndoiască în eugele lor, și chiar să creadă că luminațul apostol le-a spus un neadevăr.

Sfântul Pavel a fost înșuși înșuși despree această îndoială a lor și s'a apucat numaidecât să le scrie epistola pe care o numim întâia către Corinteni. În capitolul cincisprezece a acestei sfinte scripturi, dumnezeiescul Apostol al neamurilor le arată Corintenilor necredincioși sau îndoielnici că Isus a fost văzut învâdnat din mormânt de către sfînșii Apostoli și de către peste cincisute de frați creștini din Țara sfântă. Cei mai mulți dintre acești fericiți văzători ai Fiului

lui Dumnezeu învâdnat, zice Apostolul (I Corinteni 15,6), trăiesc până la acum, adică până la anul 57 deli Hristos, când le scria epistola amintită.

Ce preț aveau aceste spuse ale sale? Cel mai mare preț, căci omul aș și făcut, să nu se înșușoie până nu vede

cu ochiul lui, sau nu aude cu urechile lui ceea ce lui i se pare că n-î e așa cum gândeste. Corinteniilor cari nu credeau în învierea lui Hristos, nu aveau decât să facă un drum până la Ierusalim, și acolo să stea de vorbă cu cei peste douăzeci de frați creștini, ca i puteau adevăra ceea ce au văzut: Hristos a învâdnat cu adevărat!

Cine știe dacă unii din Corinteni mai cu dare de mână nu vor fi făcut acest drum, tocmai pentru cu să-și afle hodinșu sufletului lor chinat de palavrele cele filosoficești. Asta, cu atât mai vârtos cu cât corăbii cari s'î dăcu în Palestina erau destule, iar cheltuiala nu era cine știe cât de înșușoară.

Pentru adevărea spăselor cuiva sânt de ajuns doi sau trei mărtori. Învierea lui Isus Hristos este mărturisită la anul 57 al erei noastre de mai mult de douăzeci de mărturii. Cine, deci, s'ar mai putea îndoi de realitatea ei? Cine mai poate tăgădui că Isus Hristos este Domnul domnilor și Impăratul împărășilor? Impărășia lui Hristos trăiește în veci. Ea are făgăduința că nicio primejdie n'o poate năru. Ea este vecinică și fără seamăn, pentrucă a întemeiat-o unicul Impărat care călcând cu moartea pe moarte, a învâdnat a treia zi din mormânt.

A învâdnat cu adevărat!

PUTEREA CREDINȚII

de Aurel Vasilla

O iarnă întreagă pământul a stat amorțit: copaci și ogoare, gânganii și urși au lăncezit după căldura soarelui binefăcător. Lumea toată și-a ascuns puterile renăscătoare ale vieții, așteptând vremuri mai bune.

Toate neamurile pământului, de ani de zile, sub viforul războaelor și al nenorocirilor, sub ploaea obuzelor, acoperiți de dărâmături, îngropași în tranșee, înghesuși prin pivniși, au așteptat învierea vremurilor mai limpezi. Am așteptat să treacă vifornișele de ură și de patimi; am așteptat să apară soarele iubirii de oameni soarele păcii.

Pacea a venit, dar apele sânt încă tulburi. Să așteptăm cu nădejde să se limpezească apele, să se depună tot mărul tărît de furia războiului.

S'au desghețat zăpezile de căldura soarelui de primăvară dar sufletul popoarelor trebuie să reinvie sub dogoarea unei alte călduri: a credinței că lumea trebuie să fie condusă numai de aceea ce este frumos și bun în om și nu de ceea ce avem comun cu animalele. Trebuiește dar să nimicim în noi tot ce este rău, toată otrava pe care, veacuri de urgii și apăsări au adus-o și au depus-o în sufletul nostru; să ne curățim de tot mărul pe care și-roaiele patimilor l-au cărat și ameninșă să ne înăbușe.

Acum, când învie toată natura sub soarele de primăvară, acum când sărbătorim învierea Domnu-

Continuare în pag. 8-a)

Toată limba să mărturisească că Domn este Isus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl!

(Sf. Pavel către Filipeni 2 11)

Hristos a învâdnat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le!

Redacția

Din cele trecute vremi

Pașania lui Mihail Kogălniceanu în 1866

Este îndeobște cunoscut și prețuit rolul însemnat, pe care a fost în stare să-l îndeplinească marele moldovean Mihail Kogălniceanu în timpul domniei lui Alexandru Cuza. Aceasta a izbutit să înfăptuiască reforme politice și sociale mai ales cu ajutorul lui Kogălniceanu, care a stat alături de el, cu însuflețire și cu credință luptând cu atâta izbândă, spre a înfrânge rezistența oligarhiei și a face dreptate fărănimii obidite. Citim într-o carte de Istoria Românilor scrisă de profesorul Ion Lupas (ediția XV-a tipărită în Sibiu la anul 1944, pagina 453) că „înțelepciunea lui Kogălniceanu și energia lui Cuza au fost în stare să înfrângă orice împotrivire” încercaseră oligarhii (moșierii cei mari) să pună în calea acestor reforme de neap rată trebuință pentru o dezvoltare mai repede a României.

După detronarea lui Cuza în Februrie 1866, poporul Moldovei continuând să prețuiască mai departe înțelepciunea și buna faimă a marelui său fiu, l-a cinstit pe Kogălniceanu din nou cu încrederea sa, alegându-l deputat de Fălciu. Dar fiind liberalii lui Ion C. Brăteanu mai mulți decât prețuitorii lui Kogălniceanu în acea Adunare, când s'a pus la vot întărirea alegerii dela Fălciu, 71 de inși au votat contra acestei întărituri și numai 42 de inși au rămas alături de Kogălniceanu. Motivul, sau mai bine zis pretextul, pe care l-au strigat potrivnicii lui Kogălniceanu, spre a-l trânti din deputăție, era așa de lipsit de seriozitate, așa de șubred și cusut cu ață albă — cum se zice — încât îi-e oarecum să-l dai în vileag. Dar fiindcă el a fost publicat în Monitorul Oficial din 11 Maiu 1866, la pagina 443, iată îndrăznim să-l destăinuim aci, în scurte cuvinte: Ci că în listele

Intru numele lui Isus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesupt.
(Sf. Pavel către Filipeni 2, 10)

Activitatea Astei din Sălaj

Pentru a se serba ziua de 1 Decembrie 1946, în cadre de înălțare sufletească, Astra din Sălaj a executat un program cultural de o înaltă semnificație.

Astfel în Zălau a avut loc în sala festivă a Prefecturii, conferința p. Eugen Potoran, despre „Contribuția Astei la unitatea culturală a poporului român”.

În aceeași zi delegații Astei au cercetat despătimitele de plasă. Astfel d. Dr. Gheorghe Fodorean, a ținut o conferință la Simleul-Silvaniei, d. Macedon Olaru la Tâșnad, d. Grigore Rău la Valea lui Mihai, d. insp. Gh. Vaida la Jibou, d. Dumitru Măstăcan la Sărdud, d. Aurel Pop la Ulmeni, d. I. Șofian la Andrid, prot. St. Răcășan la Buciumi.

Pretutindeni s'au predat bibliotecile donate de Ministerul Informațiilor și de Centrala Astei din Sibiu.

La căminul de Uneni din Zălau s'a înființat d.ensemene o bibliotecă populară. Aici a vorbit d. Grațian Marcuș, președintele d.șo. Astei.

În 6 Dec. 1946, p. Dr. Ilie Dăianu a ținut o interesantă conferință la Zălau cu titlul: Zăduciunile vieții de Arhieroi, fii ai Sălajului. Această conferință a fost rostită și la Simleul-Silvaniei la 8 Decembrie 1946 Pretutindeni octogenarul publicist a fost sărbătorit de admiratorii săi

alegătorilor fălcieni de atunci se găseau doi inși cu același nume de Mihail Kogălniceanu (fostul prim-ministru din vremea lui Cuza și un răzeș oarecare dintr'un sat dosit al Fălciului). Și, vezi Doamne, oamenii lui Ion C. Brăteanu fiind prea deștepti, oricât și ar fi bătut capul, nu au au reușit nicidecum să găsească, spre cine s'a îndreptat atunci încrederea alegătorilor din Fălciu?

În adevăr grea întrebare! Poate din pricina greutății ei, a și rămas fără orice răspuns, trebuind să fie oprit un bărbat de valoarea lui Kogălniceanu în pragul Adunării, fără a i se fi dat prilej să pătrundă cu sfatul său luminat înlăuntrul ei.

Iată spre ce greșeli de neiertat pot lunea uneori oamenii politici, care nu-s în stare să și înfrânze palima urii și a potrivniciei.

Cronicar

FE URMELE DOMNULUI

INVIEREA

Sfântul apostol Pavel ne zice: „Dar n'a înviat Hristos, zadarnică este atur propovăduirea noastră, zadarnică și credința noastră” (I Cor. 15, 14). Dar fără învierea lui Hristos, zadarnică fi și viața noastră, fără niciun rost fi toate străduirile noastre și n'ar avea nicio țintă nădejdiile noastre. Noi am în lume ca niște flințe a le nimănuim, niște frunze în bătaia tuturor vânturilor.

Dar Hristos a înviat cu adevărat! A călcat cu moartea pe moarte, a rupt legăturile morții și s'a ridicat la viața nouă și adevărată.

Sf. Scriptură cuprinde nenumărate dovezi despre învierea Mântuitorului. Igerii dela mormânt, ostașii cari păzeau mormântul, femeile mironosițe care o grăit cu Domnul cel înviat, apostolii Petru și Ioan, ucenicii Luca și Cleopă apostolul Tomă care a pipăit ranele lui Isus, șirul întreg de martiri, mucenici și mărturisitori cari a i îndrătat totul pe tru credința lor — toți, toți adevărați că Hristos a înviat din morți.

De bună seamă învierea lui Hristos are mare însemnătate pentru fiecare din noi. Căci, prin învierea Sa, Hristos „s'a făcut începătură celor adormiți” (I Cor. 15, 20). Adică s'a făcut începătură învierii oamenilor, învierii noastre. Pentru cei cari credem în Hristos, moartea nu mai e o spaimă, ci doar trecere în viață la viața cea adevărată. Așa dintru numai aici nă răzduim în Hristos, mai mult încă dincolo, după cum scrie la Carte: „De nă răzduim în Hristos numai în viața aceia, suntem mai de plâns decât toți oamenii” (I Cor. 15, 18).

Dar, fiindcă a înviat, El rămâne nădejdea învierii noastre spre viața cea fără de hotar.

D. Călugăr

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm sfântului Domn Isus, unuia celui fără de păcat... căci iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea!

FOISOARA

PAȘTILE

de Odisfor O. Borcea

Dumnezeu ne-a adus și aceste sfinte și mult așteptate zile, — Paștile.

Toată făptura se înnoiește cu venirea zilelor Sfințelor Paști, totul se înveșmăntează astăzi în strai nouă, toți se îmbracă în veșmântul alb al îngerului aducător de bucurie, totul se împodobeste astăzi în podobe de sărbătoare!

Soarele răsare astăzi mai mareț ca în celelalte zile, simte par'că și el că prăznuim o zi deosebită; razele sale aurii străbat mai fulgerător, astăzi, porțile ne cuprinsului văzduh vestindu-ne Învierea Domnului!... Luceafărul dimineții și zorile senine mi-au prezis venirea zilei

purătoare de lumină, îmbrăcată în purpura și în haină de piatră scumpă.

Miile și miile de stropi ai apelor de-a pururea călătoare astăzi joasă, într'un murmur îngereasc, dumnezeiesc, cereesc, la glasul, la cântecul a formitor și plin de blândeță al atâtor cântărești nevăzuți, neîntrecuți.

... Astăzi, toate s'au umplut de lumină: și cerul, și pământul, și cele de dedesupt!

Zua de astăzi, — ziua sfințelor Paști — ne aduce tuturor, cu prisosință, numai sărbătoare, mândreț, bucurie cântare, prăznuire, înălțare!

Și cu drept cuvânt; căci cine a'tul ne-ar putea aduce aceste neprețuite daruri, când Iadul și Moartea s'au zdrobit, decât acest praznic plin de lumină, decât „această cinstită și sfântă zi, una a Sâmbetelor, Împărătească și Doamnă: al praznicelor praznic și sărbătorii sărbătorilor”?

Nimeni, decât însăși mărita zi. Ea pe

toți îi strânge la un loc, îi împacă și îndeamnă la bucurie mare. Ea le învârtă și tuturor bucurie! Și cum s'uzgăvește de minunat pe fețele noastre această îngerească bucurie, plină de lumină! Cine poate spune schimbare, ce se să răzeste în suflețele noastre?

Clopotul bisericii ne-a trezit la miezul nopții și cu glas deosebit, cu glas adânc și tainic, întocmai ca un bătrân, ca unchiuș gârbovit de povara anilor, ne chiamă neincetat, să ne spuie o veste bună, vestea cea mai bună decât toate vestea Învierii Domnului, vestea sosirii zilei cele mari și mult așteptate, vestea sosirii Paștelor!...

Cine are ochi, să vadă ce se cuprind acum cu adevărat în văzduh!

Avem noi un mândru și străvâch obicei, la această zi mare, — ne prindem, unul câte unul, a ne îndrepta în miez de noapte spre sfânta biserică, și ecate cu o gîscă și două trei ouă roșii „Veniți de luați lumină”, ne îndreptăm

SA CITIM DE PAȘTI

Pe tereza patimilor Domnului

Patimile Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos au înmuiat inimile de piatră, au făcut din călbi martini și din oameni mai cruzi decât fiarele sălbatice cei mai buni creștini. Iată o dovadă!

Cățiva preoți misionari au plecat în insula Groenlanda, pentru a-i aduce la dreapta credință creștinească pe Eschimoșii care locuiesc acolo. Eschimoșii, crezând că preoții creștini le sunt dușmani, nu-i primesc bucuras. Dimpotrivă, prea adeseori îiucid lătrănici o milă.

Într-o zi, cățiva Eschimoși au intrat cu gând rău, de ucidere, la unul din preoții aceștia. L-au aflat citind în Biblie.

— Ce citești acolo? — au întrebat ei.

— O carte — răspunse preotul.

— Citește-ne și nouă — zise unul din ei.

Preotul le citi tocmai despre patimile Mântuitorului. Vrămașii lui au fost atât de mișcați întru cele dinlăuntru ale lor încât au cerut să le mai citească cdată, ceea ce preotul a și făcut.

Urmarea a fost că Eschimoșii care au venit cu gând de ucidere asupra lui, s-au prefăcut în cei mai harnici vestitori ai creștinismului în Groenlanda, țara gheajurilor fără sfârșit. Patimile Domnului le-au smulșat sufletul...

Vederea în duh

Un om care nu credea în Dumnezeu vinea odată unui credincios:

— Nu înțeleg cum zici dumnezeu că poți vedea în duh lucruri pe care eu nu le văd...

Credinciosul îi răspunse atunci:

— Ești tocmai ca o oglindă, care încă n'are pus pe dosul ei smalțul roșu.

— Cum așa? — întrebă celălalt.

— Iată cum — răspunse credinciosul. Într-o oglindă care n'are încă smalțul roșu pe dosul ei, zadarnic vei cerca să-ți vezi chipul. Numai după ce-i pui smalțul roșu, vei începe să te vezi...

— Și ce-are aface acesta cu credința? — întrebă păcătosul.

Celălalt îi răspunse:

— Până ce nu vom pune și noi pe

sticla cea proastă a sufletului nostru smalțul sângelui Domnului nostru Isus Hristos, vărsat pentru noi pe cruce, nu vom putea înțelege unele lucruri, — nu vom putea căpăta duhul cel duhovnicesc... Când însă pe această sticlă vom lăsa să pice măcar câteva picături din sângele cel scump, o, prietenul meu, atunci am scăpat de orbia duhului — și avem vederea cea mai curată din toate câte pot fi...

Necredinciosul auzind aceste calde cuvinte, rămase pe gânduri.

Mielul cel nevinovat

Un credincios povestea astfel într-o adunare:

— „Acum câteva zile s'a întâmplat ceva foarte rar. Un trichigiu lucra pe o casă. Soarele fiind prea tare, omului i s'a făcut rău și nemaiputându-se agăța de nimic, a căzut...”

Unul din cei de față a întrebat cu grăbire:

— „Și a murit?”

Povestitorul răspunse:

— „Nu — n'a murit. S'a întâmplat să dederupt, sub strășină, păștea un miel, așa că atunci când omul s'a prăbușit de pe casă, a căzut tocmai pe el. Prin aceasta omul a scăpat cu viața, — dar s'arman miel a murit...”

Preotul locului, care era acolo, prinse prilejul ca să dea acestei întâmplări un tâlc bun.

Zise așa dar:

— „Asemeni este și cu jertfa Domnului Hristos pentru noi. El a murit pe cruce, ca să ne scape pe noi de moartea cea suletoasă. El, Mielul cel nevinovat, a murit, ca să scădam noi...”

Toși dădură bucurasă încuviințare vorbalor părintelui.

Păstorul oilor

Într-o adunare, unul din cei de față cere, cu toate că credincios nu era încă întru totul, cunoșcător, își arată o nedumerire, întrebând:

— „Dece a trebuit ca Domnul Hristos să ia trupul nostru, ca să ne scape de păcat?”

Atunci preotul cere se găsea și el în adunare, zise.

Strigături la nuntă

Ieși afară, soacră mare,
Că-ți aducem noră tare,
Să-ți apuce de ciubăr,
Să te scuture de păr.
Să-ți apuce de căldare,
Să-ți dea cu pumnii 'n spinare.

Nună, nună, poale creșe,
Fuioarele-s pe cotețe;
Descreștește-ți poalele,
Pleptână-ți fuioarele.

Ui' cum vin dușmanele,

Să numere hainele;

Da' le poate număra,

Că-s făcute tot de ea.

Is țusute și bătute

Tot de mâna ei făcute.

Nireasă, dragă nireasă,
Multămește-i maică-ta,
Că-ți-o umplut lădița
Tot cu haine de bumbac,
Te-o dat după cin' ți i drag;
Tot cu haine de mătăsă,
Te-o dat după cine-ți place.

— „Iată, am să-ți povestesc ceva, care te va lămuri.

Și povesti așa:

— „Un om avea o turmă mare de oi. Și iată că unele din ele s'au rătăcit. Ciobanii fiind plecați la târg, stăpânul acela se hotări să meargă el să le caute. Dar se gândi: „Dece mă duc așa cum sunt, oile n'au să mă cunoască, au să se sperie și au să fugă, iar eu nu le voi putea prinde. Ca să nu se sperie și să le pot aduce, trebuie să seamăn cu ele. Să n'ă îmbrac într-o blană de oaie — și să le aduc...” Așa și făcu. Luă o piele de oaie și îmbrăcând-o, mearse așa cum putu spre ele — și le aduse la stău...”

După aceea, preotul urmă:

— „Asemenea a făcut și Domnul Hristos. Dacă venea spre noi cu slava mării Lui, noi nu am fi îndrăznit să ne apropiem de El — și pierduți am fi rămas... Ci, ca să ne poată aduce în staulul credinței, care-i Biserica Lui cea sfântă...”

Credinciosul — cum și cei de față — mulțumiră preotului pentru lămurirea aceasta.

(Din „Cartea cu pilde“)

Năcazul finului Visalon...

Într-o zi geroasă de Februarie mi-am tras masa lângă cuptor și mă căsneam să desleg niște socoteli care nu-mi ieșeau nici cum... Mă gândeam amărât, ce greu poate trăi azi omul din munca mânilor lui și abia am băgat de seamă

le-ți încovoiat veacul vremurilor străbune!

Spune tu din comora întregă a credinței și vredniciei strămoșești! Spune să ne căutăm și de suflet, că bucuria noastră să fie senină, blândă și curată. Apropiindu-ne de Dumnezeu ne apropiem de oameni. Să simțim mai multă iubire de tot ce este, mai multă dorință de a folosi rouă și tuturoara, în același timp.

Să ne ridicăm cu Hristos în slavă, iar nu în momântul părăsit de dânsul, să ne coborâm.

o ușoară bătaie în ușă, când în prag spăru obosit și plin de frig finul Visalon din Bogoloia...

L-am poștit lângă foc, într-o sticlă uitată am mai găsit un păhăruț de rachiu și după ce am mai vorbit mai despre ună, mai despre alta, despre oameni, despre dobitoace și sălbăticiuni, mi-a spus năcazul care l-a făcut să facă până la noi stăta amar de cale.

„Eu nănașule, Ionel, așa vrea să-mi cununi d-ta pe Ileana. M'am înțeles și cu Sanflora și am întrebat și pe tineri și toți am fost de părere să nu ne lăsăm nănașii din bătrâni. Mogul dumitale a cunutat pe moșu, fata d-tale a cunutat pe tata, d-ta m'ei cunutat pe mine și mi ai botezat copiii și dacă ți o ajuta Dumnezeu așa vrea să-i și cununi.

L-am mulțumit finului Visalon de cinstea ce ne face, însă să știe că pe nănași îi mai bine să îi ai acolo la tine

(Continuare în pag. 4a)

Să păstrăm datinele noastre bune

Sărbătorirea sfintelor Paști este un mare prilej de arătare a frumcănelor noastre datini. Se scot din lăzi pociabele, pstratele acolo din neam în neam; pe stradă, la biserică, pe câmp tinerii și bătrânii te întâmpină cu vorbe noi cu obiceiuri, care de care mai originale și mai frumoase; la horă, la serbările care se fac cu acest prilej se joacă jocuri și se cântă cântece minunate. Mai mare dragul să petreci această sfântă sărbătoare în mijlocul unui sat, care a pstrat cu grijă multe și variate datini. În suflet și se trezesc o mulțime de amintiri dăoase; un aer de sărbătoare te irăță și te lăcește, te face să îți mai fie bun, mai încrezător în puterile tale; nu ai rău: te contopește în marea mulțime, în marea suflet al neamului, te face să simți picătura din sângele lui, strâns legat de nevoile și de bucuriile lui.

Binecuvântate datini, cheag al civilizațiilor și al popoarelor, cât de nedreptiți am fost de stăta ori cu voi. E adevărat că sunt și datini rele, datini ruginite, care au oprit înainterea noastră. Ele au stat pe trupul neamului ca piatra de pe tronul Domnului, împiedicându-l în viața. Din pricina lor au suferit și datinile bune. Ridicându-ne împotriva celor dăoase, am nedreptățit și cele din urmă. Și astfel am pierdut măreția datinilor frumoase și bune, care nu numai ne fac viața mai plăcută, dar ne înobilează sufletul, ne fac să ne iubim unii pe alții, să ne iubim poporul cu poporul, să figurăm în grădina neamurilor nu cu burueni urite și otrăvitoare, ci cu plante și cu flori admirate de toată lumea.

Toate neamurile și la datinile lor, caută cu toate mijloacele să le scape de la pierzare, să le studieze, să facă din ele temelie și prilej de încântare, nu numai pentru cei care le-au pstrat, ci pentru întreaga obște națională și dacă se poate, să se măndrească cu ele și peste hotare. Am văzut mai acum un film în cinematograful sovietic, în care se perândau pe străzile Moscovei grupuri și nesfârșite șiruri de

tineri și tinere, de pe întreg cuprinsul mării împărății vecine. Ajunși în piața din mijlocul orașului, ei cântau cântecele lor de acasă, jucau jocurile lor, în portul lor. Ce bogăție neistovită de culori, de mișcări, acum pline de gingășie, acum scârbătoare de energie, de dumnezeiești armonii muzicale. Să nu te mai saturi privind o astfel de sărbătoare!

Câte sărbători asemănătoare n'am putea face și noi: Poporul nostru este un stup plin cu cele mai bogate și mai frumoase datini. Jocurile, cântecele, porturile lui sunt atât de variate, de originale și de mirate, încât nu știu câte popoare ne-ar putea sta alături în această privință. Ele și au fost admirate de streiri adesea ori.

Avem o asociație care din momentul în care a fost întemeiată a fost o adevărată mamă a datinilor noastre bune. Cu mâna ei pricepută și iubitoare le-a curățit de burueni, le-a cultivat pentru a crește cât n'ai frumoase, le-a răspândit pe întreg pământul românesc, le-a arătat și străinilor, ori de câte ori a avut prilejul. Adunările și sărbătorile ei dela țară și dela țară dar n'ai ales adunările generale anuale au fost nu numai ocazii de răspândire a lumii ci și de încântare pentru sufletul neamului, zugrăvit în port, cântec și joc, în frumcănelor lui datini.

Știți cum se numește această asociație. Ea este ASTRA noastră dragă. Inscrisii vă deci în rândurile ei nu numai pentru a sorbi mai multă lumină, ci și pentru a învăța a cunceaște și a iubi datinile noastre bune.

Nu îndepărtați dela masa voastră pe cei lipsiți. Învierea Mântuitorului să fie un indemn de fapte bune. Faceți ca toți, și cei săraci ca și cei bogați, să se poată delecta și bucura de praznicul Învierii. Faptele, ci nu vorbele, arată pe adevăratul om.

asta. În primăverea, nu știu nici când și nici unde, a ouat și a clocit, căci decădă numai ne-am pomenit cu ea întovărășită de disprețurile găgălice de cașă galbenă. I-a crescut cu sprigă supraviețuire și severitate. Cu toate acestea, dela o vreme, puiștii au început a se răzleți de nemă și a nu o mai asculta. Am răscloțit-o, botezându-o cu câteva căldări cu apă rece. A început iarăși a se oua, dar nu-i găsim ouăle. Dela o vreme iarăși a dispărut fără urmă. Nici pe la mâncare nu mai venia.

Am scotocit toată grădina și, numai în întâmplare, i-am găsit cuibul ascuns între trunchiul unui plop și gard, printre spinii tufiișului de salcâmi, unde adunase frunze uscate, de sub care nici nu o puteai deosebi.

Am luat ouăle pe care le clocea și am încercat s'o duc în bucătărie, într-un cuibar mai adăpostit la căldură. Nu a fost chip s'o aduc înăuntru. După ce două ceasuri de alergătură nebună, a trebuit să-i pun la locul ei vechiu

ouăle, de teamă să nu se răcească. A stat neclintită, și pe vreme de ploze și furtună, până ce a scos și acest de-al doilea rând de pui.

Se interesă de-a binele. Toate gâbăile se culcaseră. O liniște neclintită se lăsa peste sat. Dar li-a Marina avea năncășime de linbă:

— „Dar să-ți mai spun și altă întâmplare, pușintel sugubat, cu două pui-cule boghete.

Odată, răposetu' bărbatu-mio își rupsesse piciorul la căratul butucilor din munte și trebuia să stea nemiscat în pat, cu piciorul legat mai multe săptămâni.

Tormai atunci se întâmplase că imi murise și o cloșcă pe cuă. Ce să fac, să nu se răcească? Le iau eu, le învelesc în lână și le pun pe cuptor la căldură potrivită. Dar fiindcă omul meu se vâeta și se svârcolea de durere și pentru a-l obliga să stea nemiscat, îi pun câte un ou sub ouă:

— Acu' să stai neclintit și să-mi clo-

Scurte știri politice

Revendicările României față de Germania.

D. vicepreședinte al Consiliului și ministru de externe, Gh. Tătărăscu, ajutat de colaboratorii săi din minister, a întocmit un memoriu în care se arată revendicările României față de Germania. Privitor la acest memoriu, d. Tătărăscu a declarat:

„Nu se poate încă vorbi despre o prezentare a noastră înaintea conferinței celor patru miniștri de externe dela Moscova pentru a repara o nedreptate care ni s'a făcut într-una din clauzele tratatului de pace, referitoare la renunțarea despăgubirilor ce trebuie să primim din partea Germaniei. Adjuncții miniștrilor de externe au căzut de acord ca România să fie întrebată când se va întocmi tratatul cu Germania dar aceasta se va produce în fața Comisiunii de consultare și informare, unde vom fi chemați să ne arătăm punctul nostru de vedere. Suntem în așteptarea invitației cu bucuria că României i se recunosc meritele și că i se vor acorda așteptatele îndreptățiri morale și materiale.

Prințul Filip

al Greciei, a primit naționalitatea engleză. După ce formele de primirea naționalității engleze au fost făcute, Prințul Filip poartă numele de Locotenent Filip Montbatten. Unele ziare engleze vorbesc despre o probabilă căsătorie a Prințului cu Princesa moștenitoare a Angliei.

Regele Greciei a murit

Marți, 1 Aprilie 1947, Regele George al Greciei a încetat din viață în urma unui atac de inimă. Când Regelui i s'a făcut rău, cei din palat au chemat medicul. Sosit la patul Regelui, medicul n'a mai putut da niciun ajutor. Regele murise.

Fratele Regelui George, Prințul Paul în vârstă de 45 ani, a fost proclamat Rege al Greciei.

cești aceste două ouă, că altfel nu și se oblojește piciorul!

Și, bietul om, mai în glumă, mai în serios, a stat nemiscat câteva săptămâni și, când au ciocnit puii coaja, i s'a îndreptat și lui piciorul.

Au ieșit două puicute alintate și, când ne așezam noi la masă, se cocoțeau și ele alături de noi, de ne ciuguleau mâncarea din mână. Și era o minune cum de înțelegeau tot ce le spuneai.

Lița Marina a tăcut gânditoare.

De după hambar se ridică încet, pe nesimțite, luna rotundă și roșcată, luminând fața femeii brăzdată de custura nemiloasă a vremii. Lița Marina oftă încet, mai mult ca pentru sine:

— „Dar asta a fost de mult, când erau alți oameni și alte vremi... Numai că lui Bărbatu-mio i-a rămas în sat porocla de moș Cloșcă!

▼ **DACA CITEȘTI GAZETA, nu o arunca, ci împrumută-o și vecinului pentru a o cunoaște și el.**

Păţania lui Sărsăilă

— Poveşile din păţile Muscelului —

Ci că pe noi ne-ar fi vârdul Moş Adam „Spurcelului”, cu zepis în regulă. Dar pe urmă s'a fost căind amarnic de greşela ce făcuse şi într'una se munea cu gândul, cum să facă şi cum să dreagă ca să răscumpere sufletele oamenilor.

Intr'o zi găseşte Adam pe sf. Petre.

— Sfinte Petre, ce crezi că ar fi de făcut, ca să putem răscumpăra alte suflete ce-au încăput pe mâna spurcelilor?

— O să slujesc eu diavolului trei ani şi cred că le vom scăpa. La o lună după intrarea sf. Petre în slujba diavolului, se pomeneste cu Dumnezeu.

— Ce e de făcut, Doamne, că Sărsăilă nu vorbeşte deloc?

— Petre, tu să faci, dar în trei ani tu să-i pui trei întrebări, să vezi ce-o să-ţi răspundă?

— Bine, Doamne.

Şi s'o pus iar la slujbă.

După ce trecu un an, zice: — Stăpâne, dacă ne-au vândut părinţii o noştre, cum s'o scotem noi?

— Aşa nu e treaba te, s'a rosit în-corroratul.

În al doilea an, tot aşa l-a întebat.

— Tu să faci, să nu mă mai întebi, a răspuns iar Sărsăilă.

Când s'au împlinit trei ani, iar l-a întebat:

— Stăpâne, cum să răscumpăr o moşie pe care eu vândut-o părinţii noştri?

— Să mori, şi apoi să înviezi, a răspuns Sărsăilă.

Domnul Hristos nu se născuse până atunci.

Pe urmă, diavolul zise lui Petre:

— Heideţi la mare să ne scaldăm.

— Heil şi-au plecat.

Peleşca (geanta de piele) cu zepitul pe care l-a dat Adam diavolului, când re-a vândut pe noi, era după gâtul lui Sărsăilă.

Când au ajuns la mare, s'a încirs un zădărnici, din mila sfântuleşului, de s'a cprit diavolul tocmai în fundul mării. Iar peleşca o lăşase cu primerclile pe mal.

Sfântu-Petre n'a vut să se scalde, prefăcându-se că i e frică de înec.

Tocmai când diavolul era pe furdul mării, sfântu-Petre puse mâna pe peleşcă şi începu să se înalţe sus spre vămile cerului.

Se împliniseră cei trei ani de slujărit. Când să iesă diavolul din epă, Petre nicăeri, iar peleşca ie-o de că ai de unde.

Uitându-se încrîncat în sus, vede fulgerând la Răsărit. Era sf. Ilie care vrea să facă minciuna diavolului şi să-l încurce până o apuca sf. Petre să intre pe poarta cerului.

Diavolul crezând că lumina fulgerului e sf. Petru, se repezi într'acolo; dar n'apucă să ajungă acolo unde zărise lumina, şi sf. Ilie fulgeră iarăşi la răsărit. Diavolul hei şi el într'acolo. Apoi fulgerul se zări la miez de noapte şi diavolul o epucă într'acolo, şi în sfârşit la miez de zi. În acest timp sfântu-Petre scurtesese mult din cale. Diavolul se luă atunci şi el repede după ergatul lui, urcând cu mare repeziciune cuiele scării cerului.

Când să intre sf. Petre pe poarta ce-

Orfelinatul ortodox din Sibiu

O instituţie de model

Dela începutul anului 1920, Biserica ortodoxă din Ardeal este ocârmuită cu rară vrednicie de către Înalt Preasfinţitul arhiepiscop şi mitropolit Dr. Nicolae Bălan.

Înainte de a ajunge în jeţul vlădicesc pe care a stat oarecând marele mitropolit Andreiu Şeguna (1808-1873), I. P. Sf. Sa Dr. Nicolae Bălan era profesor la înalta şcoală de pregătire a preoşimii noastre, Institutul teologic-pedagogic „Andreian” din Sibiu.

Ca profesor de Teologie, a început să se gândească stăruitor, încă în vremea celui alt războiu mondial, la întemeierea unui aşezământ bisericesc pentru ocrotirea orfanilor. Planul acesta l-a şi împlinit cât ce a fost ales mitropolit al Românilor ortodocşi din Ardeal, Bănat, Crişana şi Maramureş.

Multe rânduri de copii rămaşi fără părinţi au fost crescuţi la adăpost de griji în acest aşezământ, care purta numele de „Orfelinatul arhidiecezan”. Unii dintre ei au ajuns medici, alţii avocaţi, alţii preoţi şi învăţători, iar alţii meşteşugari harnici şi pricepuţi. Ori şi unde le-a fost dat să muncească, ei se gândesc cu recunştinţă la înaltul lor ocrotitor, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului şi pomenesc în rugăciunile de fiecare zi pe toţi cei ce i-au ajutat să ajungă de folos neamului nostru românesc. Căci orfelinatul ortodox din Sibiu a trăit din cotizaţiile lunare pe care fiecare preot le vărsa din „congruă” (adică: salariul său), şi din obolul pe care dreptcredincioşii creştini din Arhiepiscopia Sibiului îl puneau regulat în discul ce se purta prin sfintele biserici, anume în acest scop, la diferite soroace ale anului.

După nefericitul războiu care a luat sfârşit în primăvara anului

rului, gata, gata să pună Sărsăilă mâna pe el.

D'abia l'apucă d'un picior, rupându-i o halcă de carne din telpă.

— Săc, săc, vâcl il necăjea sf. Petre, că zepitul dela mine n'ei să-l mai vezi în ochi. Acu du-te unde a dus mutul telpa şi îganu cărlonă.”

Diavolul, de necaz, plângea de spăria lumea.

Şi aşa o răscumpărat sf. Petre sufletele creştinilor din robia diavolului.

Iar de atunci eu rămas oamenii cu o scobitură în telpa piciorului.

1945, Orfelinatul ortodox din Sibiu a fost reorganizat în vederea ocrotirii altor loturi de copii rămaşi fără sprijin. Sălaşul său este o casă mare şi frumoasă, aşezată în strada Dealului Nr. 9. Edificiul acesta, renovat cu mari cheltuieli are tot ce-i trebuie pentru ca copilaşii ocrotiţi într'ânsul să se simtă ca acasă: curte spaţioasă, grădină mare cu pomi, legume şi flori, săli pentru mâncare şi pentru învăţarea lecţiilor, dormitoare, infirmerie, baie şi o capelă (biseri-cuţă), toate strălucind de curăţenie. Copiii au de mâncare din belşug, au hăinuţe călduroase şi curate, au încălţăminte trainică, au cărţi şi rechizite şcolare şi mai au chiar şi jucării. Cu un cuvânt au tot ce le trebuie pentru ca să crească viguroşi cu trupul şi sănătoşi cu sufletul. Un preot îndeplineşte slujba de director al Orfelinatalui, iar o măicuţă călugăriţă evlavioasă, este — cum o arată şi numele — „mama orfanilor”.

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae merge zi de zi la Orfelinat, stă de vorbă cu copiii, se interesează de sporul lor la carte şi de purtarea lor, iar uneori, îşi rupe răgazul trebuincios ca să ia masa de amiază sau cina laolaltă cu ei.

Cei ce au vizitat Orfelinatul ortodox din Sibiu, spun că el este un aşezământ de model. Şi oricine poate vizita acest aşezământ. Dacă ajunge chiar şi atâta să-i vezi pe copilaşi aşezaţi în rând, mergând la catedrala mitropolitană sau în drum spre livezile dela marginea oraşului, unde sunt duşi să se plimbe şi să se joace, pentru ca să nu-ţi poţi deslipi ochii dela ei, atât sunt de curaţi şi de bine îngrijiţi.

Un aşezământ ca acesta se ţine cu mare cheltuială. Biserica nu are averi, iar Statul se luptă cu atâtea greutăţi financiare. De unde se iau, dar, cele trebuincioase pentru întreţinerea lui?

Din danjile oamenilor credincioşi. La chemarea pe care le-a făcut-o I. P. Sf. Mitropolit Nicolae drept credincioşii creştini din Arhiepiscopia Sibiului, şi alţi binefăcători, au dăruit lână, alimente şi bani. Preoşii noştri, ajutaţi de episcopi şi de membrii familiilor parohiale, au colectat aceste danjuri şi le-au înaintat, cu evidenţă în regulă, Orfelinatalui.

(Continuare în pag. 8 a)

PAȘTILE CELOR MULȚI

Nu se poate spune, ori cât am fi de copleșiți de vremurile grele pe care le străbatem cu toții, că Sărbătorile Invierii nu au darul să ne strecoare în suflete o undă de lumină și de nădejde, în mai bine.

În adevăr, Sărbătorile Invierii isbutesc să scornească în inimile tuturor amintiri plăcute din anii de pace, când în casa fiecăruia era în ajun zarvă mare cu pregătirile de tot felul, iar în prăvăliile negustorilor găseai tot ce trebuie pentru ca să bucuri pe cei din jurul casei. Dorința de ceeace a fost, încordează mintea și brațele pentru a ajunge la vremurile de belșug.

Războiul care a trecut peste noi ca și vremurile pe cari le îndurăm, aduc acum de sărbători o întrerupere, pentru ca oamenii să pună la loc puterea cheltuiii la muncă. În acest răgaz, presărat cu lipsuri și amarnică scumpete, oamenii se vor adânci în cunoștința lipsurilor de acum, pentruca după sărbători să pornească mai încrezători la înlăturarea greutăților din calea lor, căci învierea lui Cristos, lumii necăjite sau descurajate de nedreptăți, îi aduce: lumină, putere de muncă pentru refacere, pentru străbatere la li manul dreptății și adevărului, respectul pentru ființa omenească și egalitatea sufletelor în fața lui Dumnezeu — Unic și atât de mare — încât pentru El cei mai de seamă nu trec înaintea celor mai umili.

Toate aceste bunuri după care omenirea frământată de nevoi și sbrucimată de chinuri se zbate încă din vremuri îndepărtate, în noaptea luminoasă a Invierii ne fac să ne dăm seama, să deslușim mai ușor rostul muncii noastre pentru îndreptarea și înolrea țării și să ne întrebăm, care este drumul pe care să apucăm, pentru ca la capătul lui să ajungem la înfăptuirea acestor temeuri?

Desigur că nu este altul decât cel al muncii sporite, în ordine, echitate și în legalitate.

Mai presus de orice bogăție, munca aceasta este unealta cea mai puternică prin care un popor poate învinge lipsurile. Fără această muncă nici o țară nu poate dăinui.

Dacă toți vom fi pătrunși și ne vom supune acestei porunci, nici o greutate nu se va dovedi de neînving, nici o lipsă de neînlocuit, nici o nedreptate și dușmănie de neînlăturat.

Să păstrăm nădejdea spre îndreptare, spre mai bine, pe care prin muncă sporită o vom schimba în încredere.

Cu aceste gânduri în suflet și cu credința că marii aliași înțeleg în clipa de față durerile noastre și se pregătesc să le aline prin înlesnirile de bani, de materiale de lucru și mașini, unelte, tuturor celor cari iau parte la munca productivă le împărtășim odihna bine meritată de sărbători și întărirea în cuvântul Mântuitorului, pentruca prin munca lor să împuțineze lipsurile de azi.

Astfel, Sărbătorile Paștilor, din acest an, au un înțeles creator, rămân neuitate până la adânci bătrânețe, iar pe cele viitoare le vom petrece într'un an mai bun.

Ion Martin

Cum trebuie să se facă arăturile

Cei cari își împărțesc pământul în lăși de la deal la vale, își fac singuri răul cel mai mare. Ei nu vor putea ara locul decât de la deal la vale și aceasta după cum am văzut săptămâna trecută ajută în cea mai mare măsură la spalarea solului.

În asemenea cazuri răul s'ar putea înlătura dacă vecinii s'ar înțelege între ei, făcându-și semne bune de hotar, atât în vale cât și în deal și apoi să are peste răzoare dealungul coastei. După ce s'a terminat arătura iar pot să refacă prin semne de nule răzorele vechi numai până la seninat. În niciun caz nu se vor trage brazde de la deal la vale.

Arătura dealungul coastei se face cu pluguri schimbătoare. Aceste pluguri aruncă brazda numai spre vale; cu ajutorul schimbătorului cormana se răsucesc și se poate întoarce pe brazda pe care a venit. Cele mai bune pluguri schimbătoare sau de coastă sunt Sack UW 4 și UW 5; K 5; acestea tineri și din Rășița; Bächer OPKSO și KSN — Porc mistret. Aceste tipuri de pluguri schimbătoare au fost încercate atât în Valea Mureșului cât și pe „Câmpie” unde le-au tras câte 2 vaci. Ele au dat rezultate destul de bune. Măsurătoarea a arătat că ele nu odoresc prea tare vacile.

La arătura de toamnă care se lasă negrăpată, iarna se adună zăpadă și prin toată se absoarbe în pământ, păstrând umiditatea pentru semănătură.

Acolo, unde coasta este prea mare, s'a găsit prin încercări și măsurători, (în America) cele mai nimerite semănături pentru a reține pământul spre a nu fi spălat la vale.

Astfel semănătura de lucernă sau trifoi nu lasă să fie spălat în timp de un an decât 255 kg. pământ de pe 2 jugăre; în timp ce grâuul lasă să se spele până la 155,000 kg. pământ (15 vagoane și jumătate). Aceasta se petrece într-o regiune cu ploi de acasă; putere ca în Munții Apuseni. Ogorul sterp cu (arătura de toamnă) a pierdut 23 vagoane de pământ la 2 jugăre într'un singur an. Oii care își dă seama ce se alege cu acel pământ în 10 sau 20 de ani.

Din măsurătorile de pământ spălat de mai sus putem trage și noi, pentru dealurile noastre, învățatură că pe coaste să semănăm mai mult lucernă, trifoi sau să lășăm părțile prea costise pentru lănaș pe care să-l îngrijim bine și să-l îngășăm. Grâu să semănăm cât mai rar: sau dacă trebuie să semănăm, să o facem între două făși de trifoiște sau lucerniște.

În alte țări sunt tractoare cu niște mașini speciale care fac trepte pe coaste, așa cum s'au făcut prin zeci de ani de arătură cu plug de coastă pe dealurile din părțile Sibiului, Târnavelor și alte părți la noi.

Aceste trepte sau terase micșorează coasta și astfel agricultorul poate semăna păiase sau chiar și porumb fără pericol de a fi spălat solul, la vale.

Facerea acestor terase însă cere cunoștințe ingineresti și atunci când și la noi se vor putea aduce asemenea ma-

șini, Stăutul va face demonstrații ca să se convingă plugarii noștri de folosul mari, care le aduce știința pusă în slujba agriculturii țării noastre.

Iacob Rusu

Către abonații noștri

În scrisoarea din numărul trecut al gazetei, arătam greutățile tot mai mari pe cari trebuie să le înlăturăm, pentru a asigura apariția regulată a Foii Poporului.

Hârtia s'a scumpit în ultimul timp de peste zece ori mai mult ca în anul trecut. Tariful poștal, deasemenea s'a urcat de la 10 lei la 100 lei pentru un exemplar, deci o scumpire de 1000%.

Cerneala s'a scumpit de 20-30 de ori față de anul trecut.

Tiparul l-a fel s'a scumpit.

O urcare a abonamentului trebuie s'o facem și noi.

De altfel toate zierele s'au scumpit iar noi am fost totdeauna cei mai ieftini. Cât va fi noul abonament nu știm încă. Dorim din tot sufletul să putem acoperi numai cheltuielile, pentru a putea face să treacă această foaie și prin aceste greutăți.

Până la fixarea noului abonament, rugăm din inimă pe abonații restanțieri să-și achite sumele datorate până acum. Noi le-am trimis aproape la toți mandate în care am arătat restanțele pe 1946. De la 1 Ianuarie 1947 până la 1 Aprilie (pe trei luni abonamentul a fost de 5 mii lei).

Cei cari socotesc că nu vor putea suporta scumpirea de abonament pe anul în curs, sunt rugați stăruitor să ne înapoieze acest număr sau să ne anunțe pentru a ști cu ce număr de abonați plecăm mai departe la drum.

Administrația

Colțul bunei gospodine

Ardei umplut sau sarmale de post

Prăjim ușor 2 cepe albe, tocate mărunt în 2 linguri untdelemn. Adăugăm un pahar de orez sau arpacas să se mai prăjască puțin. Stângem cu 2 pahare de apă clocotită și lășăm să se umfle orezul de jumătate. Dacă avem bureți adăugăm și o mână de bureți. Cu aceasta compozitie sărată și piperată, umplem foile de varză sau ardeii din conserve, îi așezăm într-o cratiță, ardei cu gura în sus, sarmalele cu varză și ceapă tăiată. Umplem cu apă clocotită și fierbem până să moasă. Mai dăm un clocot cu o sticlă de bulion. Așezăm ardeii sau sarmalele pe un castron și i servim rece.

Informațiuni

Ajutorul britanic. Se anunță că cele 500 tone alimente, trimise de A. G. Iași pentru infometajii din România vor servi la alimentarea pe un timp de 40 zile a 21 mii de copii de vârsta de 14 ani; 2000 de studenți și 21 mii adulți din județele Iași și Covurlui.

Mutilații de războiu împreună cu însoțitorii lor pot călători pe C. F. R., fără autorizații de călătorie.

Elevii și studenții, în vacanța Paștilor pot călători pe C. F. R. cu o reducere de 50 la sută, în baza carnetului sau legitimației eliberată de școala respectivă.

Salariații comunali, pe luna Martie primesc o primă de activitate egală cu un salariu. Această primă, care va fi dată și angajaților temporali, este scutită de impozit.

În capitală s'au ivit cazuri de tifos exantematic mai mult decât în anul trecut. În cupinsul țării, cazurile de tifos sunt în scădere.

Tiberiu Brediceanu, în acest an, la 2 Aprilie, a împlinit 70 ani. În lungii vieții sale acest mare compozitor s'a ocupat mai cu seamă de cântecul popular. A adunat și publicat doine, colinde și jocuri populare. Pentru munca sa deosebit de rodnică, a fost premiat de Societatea Compozitorilor Români. Toți cei îndrăgostiți de cântecul românesc doresc maestrului Tiberiu Brediceanu viață lungă și sănătate.

Serbarea școlii de Ofițeri de Inf. din Sibiu a avut loc zilele trecute. La această serbare au luat parte: d. Dr. Petru Oroza, președinte al Consiliului I. P. S. S. Dr. Nicolae Bălan Mitropolitul Ardealului, d. M. Lascăr ministru de războiu precum și autoritățile civile și militare din orașul Sibiu. Dl. prim-ministru, cu acest prilej, a ținut o cuvântare în fața viitorilor ofițeri și a publicului prezent.

Puterea credinței

(Urmare din pag. 1-g)

lui și Mântuitorului lumii, acum e vremea să facem să învie și în sufletele noastre credința nouă și renăscătoare. Credința te va mântui!

Crede că sufletul omenesc, copleșit de atâtea răutăți, are în adâncul lui izvoare curate și luminoase, care trebuiesc căutate și scoase la lumină.

Acum, când sărbătorim pe Mântuitorul oamenilor și repetăm în cor preamărindu-L: „Hristos a înviat”, să spunem tot odată cu credință și dragoste: „Omenirea a înviat în lumina păcii, a dreptății și a fericirii”.

Adevărat că a înviat!

Dela o săptămână la alta

In alte țări

Președintele Truman a fost informat de felul cum au fost distribuite alimentele trimise de Crucea Roșie Americană în România. Raportul a fost întocmit de d. general Schuyller reprezentantul Statelor Unite în Comisia Aliată de Control din România. La distribuirea ajutoarelor, populația și a arătat toată dragostea față de poporul american dela care au venit aceste ajutoare, declară d. general Schuyller.

Conferința dela Moscova

Cei patru miniștri de externe (în ședințe în fiecare zi discutând asupra viitorului Germaniei. Până în prezent, la această conferință, miniștrii de externe au căutat mereu să găsească cele mai potrivite măsuri de a împiedeca Germania să mai tulbure pacea în lume. Lucrările merg bine.

D. Attle

a primit într-o audiență, care a durat 50 de minute, delegația formată din deputații ai Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice. Dl. Kuznețov, șeful delegației, a comunicat d. lui Attle că, în cele 10 zile cât a stat în Anglia, s'a convins despre prietenia poporului englez față de poporul sovietic.

D. Bevin,

ministru de externe al Angliei, a fost primit de generalul Stalin. După această întâlnire, nu s'a dat niciun comunicat oficial.

Generalul Marshal

a cerut convocarea unei conferințe de pace la care să ia parte toate națiunile cari au declarat război Germaniei. Unele ziare sunt de părere că o asemenea conferință ar asigura o pace durabilă.

Consfătuiri la Casa Albă

Șase membri, din cele două mari partide americane, au avut o consfătuire cu Președintele Truman. La această consfătuire s'au discutat chestiuni în legătură cu situația politică mondială.

Revărsările de ape

din Anglia au acoperit terenuri întinse cari sunt însămânțate. Pagubele sunt mari și vor fi restimțite și la viitoarea recoltă. Pentru zăgăzuirea apelor, au sosit în Anglia mai mulți Olandezi cari sunt pricepuși în asemenea lucrări.

Orfelinatul ortodox din Sibiu

(Urmare din pag. 6-a)

Așa se va susține și pe viitor acest așezământ: din daniile inimilor milostive. Până și frații noștri Români cari trăiesc în Statele Unite ale Americii au sosit în ajutorul Orfelinatului ortodox din Sibiu, trimițându-i daruri de preț.

Dar nici meșteșugăria noastră orașenească nu se lasă mai prejos. Aici e locul să amintim fapta laudabilă a croitorilor din Sibiu, cari au luat hotărârea, în

... și în Polonia Râul Vistula s'a revărsat producând pagube mari. Aviatorii spun că au vădit familii întregi plutind pe sloluri de ghiață în voia soartei și-a valurilor furioase.

La noi în țară

La Constanța

a sosit primul vapor încărcat cu porumb din Statele Unite. Vaporul a adus o încărcătură de 810 vagoane. Imediat după ce vaporul a sosit, porumbul a început să fie încărcat pentru a fi expedit în dețele din Moldova, în vederea însămânțării.

Din U. R. S. S.

sosit 50.000 scrisori

dela prizonierii români. Scrisorile pot fi ridicate, dela filialele Federației Deputaților a Femeilor din România precum și dela sediile Apărării Patriotice.

Vechiul consiliu de administrație al ORAP-ului, printr-o decizie ministerială a fost înlocuit. Din noul consiliu de administrație fac parte: d. Cavaler Donici, d. Anhauch președinte și 6 membri.

In parlament

se vor vota mai multe legi ca: a organizării ministerului economiei naționale, a recalculării prețurilor și a oficiilor industriale.

Proiectul de buget

al Statului pe anul financiar viitor, a fost depus la cameră, cifrează veniturile și cheltuielile pe 1947-1948 la suma totală de 25.850.000.000.000 lei.

Ajutorul acordat de Anglia

pentru infometajii din Moldova, a sosit în țară. Autoritățile au luat măsuri ca alimentele să fie împărțite celor în nevoie.

Că începerea dela 7 Aprilie 1947 pe toate liniile C. F. R. se va putea călători fără autorizație. Pe unele linii, vor mai pune în circulație noi trenuri.

La Constanța au sosit patru vagoane și jumătate de alimente trimise de Franța pentru infometajii din Moldova.

Citiți și răspândiți

Foaia Poporului